

La Constitución no es toca!

Des de fa pràcticament trenta anys, cada vegada que als *desafectes* i *radicals* catalans se'ns ha acudit l'heretgia intolerable de proposar algun canvi legal que pogués afavorir les nostres inadmissibles aspiracions a un major autogovern, han aparegut els sacerdots més inflexibles de la Sacrosanta i "Indissoluble Unitat de la Nació espanyola, Pàtria Comuna i Indivisible de tots els espanyols" –amb l'apòstata José M. Aznar i l'injubitable Felipe González al capdavant– brandint el llibre Sagrat de la Immaculada Constitució (espanyola, per descomptat) com un Dogma de Fe Inalterable, per damunt del bé i del mal, i exclamant veu ben alta que "*¡La Constitución no se toca!*".

El missatge no podia ésser més diàfan i més contundent: la carta magna de l'ordenament jurídic espanyol no tan sols "no es tocava", sinó que no "es podia tocar: ni avui, ni mai!". Era immodificable, intangible, imperfectible i infal·lible. Ben bé com si, més que no pas d'un text legal, es tractés d'un de sacre, dictat directament per algun déu –espanyol, *por supuesto*– que no pogués errar-se. O, almenys, per algun dels hereus d'aquell sanguinari dictador que assegurava que era "*caudillo por la gracia de dios*".

Tot d'una, l'any 1992 va semblar que el món s'ensorrava, que la descreença, l'ateisme i la impietat s'ensenyorien del religiosíssim Estat espanyol: el Tractat de Maastricht obligà a introduir una modificació a la *Constitución*. Per més fos irrisòria, quasi testimonial –afegir-hi un "i passiu"– el crim era intolerable: havia perdut la seva virginal immaculitat.

Tanmateix, per alguna raó d'aquelles que els ignars i llecs desconeixem –"els designis del senyor són inescrutables"– en trobar-se situats més enllà de la nostra terrenal i limitada comprensió, aquell inadmissible i improcedent atemptat contra el Text dels Texts, aquella flagrant vulneració de les sagrades escriptures legals espanyoles quedà relegat al bagul de la desmemòria. I la *Constitución* es cloqué de nou amb pany i forrellat. De nou sentírem la idèntica, sonsa lletania: "La Constitució ni es canvia ni es pot canviar!"

Arribarem llavors una altra vegada els habitants del "nord-est peninsular", obcecats altra volta amb el nostre abjecte "*problema catalán*" i aprovarem un Estatut. Un Estatut no gaire ambiciós, més aviat discret, de caire pactista, ben modest, que pretenia la insensatesa d'ampliar un xic la nostra magna autonomia –en realitat, limitàvem a demanar permís per a posar un poc d'endreç en la cel·la de la nostra presó colonial. I de nou els apòstols de la *inmaculada Constitución* –amb la connivència habitual de l'esperit servil de CiU i PSC-PSOE– la brandaren contra les nostres migrades reclamacions: hi passaren el ribot guerrista i l'Estatut esdevingué un Estatut d'anar per casa, una mena d'*Estatutet de la senyoreta Pepis*.

I ara, tot d'una, els nostres colonitzadors, com bons tafurs, es treuen, amb nocturnitat i traïdoria, un as de la màniga i ens imposen una nova modificació constitucional. Això sí, advertint-nos, com si fóssim infants de bolquers, incapaços de regir-nos per nosaltres mateixos, que no s'acceptaran altres canvis.

Com és habitual, doncs, els se'ns en riuen a la cara i nosaltres –que de tan acostumats ja ni les banyes no ens sentim–... encantats de pagar-los el beure! (El beure, i el menjar, i els funcionaris, i l'exèrcit, i la justícia, i els diputats, i els senadors, i les ambaixades, i les eleccions esportives, i les exposicions universals, i les *peonadas* i els AVE, i les carreteres, i les autopistes...)

divendres 1 de setembre del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

